

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-1 У 14230/2019 (2016)
Дана 08.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Снежане Алексић, председника већа, Биљане Стојановић и Драгане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Николом Крушкоњом, као записничарем, у поступку извршења одлуке Уставног суда Уж 7221/2018 од 04.07.2019.године, донете по уставној жалби стечајне масе стечајног дужника Фабрика аутомобилских делова “А.А.” ад ... у стечају, изјављеној против пресуде Управног суда У 15342/16 од 16.05.2018.године, донете по тужби тужиоца стечајне масе стечајног дужника Фабрика аутомобилских делова “А.А.” ад у стечају, ..., ..., кога заступа пуномоћник Миодраг Парлић, адвокат из Новог Сада, Радничка 12, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско- правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Крагујевац, сада Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Крагујевац, ради поништаја решења број 400-433-02-00421/2016-I4001 од 06.10.2016.године, у предмету пореском, у нејавној седници већа одржаној дана 08.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско- правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Крагујевац, број 400-433-02-00421/2016-I4001 од 06.10.2016.године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Управног суда I-1 У 15342/16 од 16.05.2018.године, одбијена је тужба тужиоца стечајне масе стечајног дужника Фабрика аутомобилских делова “А.А.”

ад у стечају Горњи Милановац, поднета против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско- правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Крагујевац, ради поништаја решења број 400-433-02-00421/2016-I4001 од 06.10.2016.године, којим је одбијена, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија, Пореске управе, Филијале Горњи Милановац број 041-433-02-00470/2016-I4C01 од 29.02.2016.године, које је исправљено закључком број 041-433-02-00470/2016-1- I4C01 од 24.10.2016.године, а којим је одбијен, као неоснован, захтев тужиоца за повраћај пореза на додату вредност по пријави број ..., за период 01.08.2015. до 31.08.2015.године, поднетој Министарству финансија, Пореској управи, Филијали Горњи Милановац дана 15.09.2015.године.

Против наведене правноснажне пресуде Управног суда, стечајна маса стечајног дужника Фабрике аутомобилских делова "А.А." ад ... у стечају, изјавила је уставну жалбу, по којој је Уставни суд донео одлуку Уж 7221/2018 од 04.07.2019.године, којом је тачком 1. изреке, усвојио уставну жалбу и утврдио да је пресудом Управног суда, Одељење у Крагујевцу У 15342/16 од 16.05.2018.године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење, из члана 32. став 1. Устава Републике Србије и тачком 2. изреке, поништио пресуду Управног суда, Одељење у Крагујевцу У 15342/16 од 16.05.2018.године и одредио да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Министарства финансија, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак број 400-433-02-00421/2016-I4001 од 06.10.2016.године.

Уставни суд је, као разлоге за овакву одлуку, навео да сматра да је оцена дата у оспореном појединачном акту, као и у ниже степеним актима произвољна, односно да је примена права била очигледно арбитрерна, на штету подносиоца уставне жалбе, јер су порески органи, а потом и суд у управном спору оценили да је захтев подносиоца за повраћаја ПДВ неоснован, тако што су ценили да ли је подносилац током стечајног поступка поступао сагласно одредбама Закона о стечају, без упуштања у оцену да ли су испуњени услови прописани Законом о порезу на додату вредност за остваривање права на повраћај ПДВ и утврдио да је подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење из члана 32. став 1. Устава.

Према члану 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и опште обавезујуће.

Чланом 171. Устава, прописано је: свако је дужан да поштује и извршава одлуку Уставног суда (став 1.); Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); извршење одлука Уставног суда уређује се законом.

Чланом 104. Закона о Уставном суду („Сл. гласник РС“, бр. 109/7...103/2015) прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне организације, удружења грађана или верске заједнице дужни, да у оквиру својих права и дужности извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Чланом 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице и утврђене повреде или ускраћивање зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

У конкретном случају, Уставни суд је својом одлуком Уж 7221/2018 од 04.07.2019.године, као меру отклањања штетних последица утврђене повреде уставом зајемченог права сагласно члану 89. став 1. и 2. Закона о Уставном суду, поништио оспорену пресуду и наложио Управном суду да донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Министарства финансија, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак број 400-433-02-00421/2016-I4001 од 06.10.2016.године.

Поступајући у извршењу наведене одлуке Уставног суда, сагласно цитираним одредбама члана 166. и члана 104. Закона о Уставном суду, Управни суд је, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, нашао да је тужба основана.

У тужби, поднетој Управном суду дана 04.11.2016.године, заведеној под У 15342/16, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа, наводећи да је тужилац правни следбеник “А.А.” ад ... у стечају, на основу решења Агенције за привредне регистре и решења Привредног суда у Чачку посл. бр. Ст. 25/2013 од 31.08.2015. године, којим је обустављен стечајни поступак према стечајном дужнику “А.А.” ад ... у стечају, а настављен поступак стечаја у односу на стечајну масу означеног стечајног дужника. Даље, наводи да порески орган у конкретној ситуацији није овлашћен да тумачи одредбе Закона о стечају, јер је то искључиво у надлежности суда који спроводи стечајни поступак, те да тужени погрешно примењује материјално право, јер се у оспореном решењу не наводи никакав разлог предвиђен пореским прописима, због којих би захтев тужиоца као подносиоца био неоснован. Истиче да је неспорно да је подносилац захтева обављао делатност, али порески орган при том не констатује чињеницу да је ПДВ, који је настао, резултат уредног пословања и доказа о улазном ПДВ који је уредно евидентиран и плаћен као резултат тог истог пословања, о чему су пружени докази уз поднети захтев, а чињенице проверене и утврђене спроведеном теренском контролом. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије и по позиву суда од 26.09.2019.године је доставио списе предмета.

Из образложења оспореног решења и стања у списима, произлази да је првостепени орган, поступајући по пореској пријави за ПДВ за порески период од 01.08.2015. до 31.08.2015.године, коју је 15.09.2015.године поднео порески обвезник Фабрика аутомобилских делова "А.А." ад ... у стечају и у истој се определио за опцију повраћаја ПДВ-а у исказаном износу у пријави од 1.195.361,00 динара, донео ожалбено решење дана 29.02.2016.године. Даље, произлази да је Привредни суд у Чачку својим закључком посл.бр.2. Ст.25/2013 од 17.07.2015.године наложио стечајном управнику стечајног дужника Фабрика аутомобилских делова "А.А." ад ... у стечају да одмах обустави, односно одмах приступи завршетку свих започетих послова стечајног дужника, који закључак је донет по примедбама Министарства финансија-Пореске управе, Централе од 23.06.2015.године и допуни истих од 06.07.2015.године, којима је указано да стечајни дужник обавља пословну делатност и врши извоз робе, чиме се стечајни поступак одуговлачи и продужава супротно члану 8. став 1. Закона о стечају ("Службени гласник РС" број 104/2009...83/14). Након тога, решењем Привредног суда у Чачку посл.бр.2. Ст.25/2013 од 31.08.2015.године обустављен је поступак стечаја у односу на стечајног дужника Фабрика аутомобилских делова "А.А." ад ... у стечају, због продаје стечајног дужника као правног лица, те је настављен поступак стечаја у односу на стечајну масу овог стечајног дужника. Према томе, стечајни дужник није могао да обавља делатност којом би набављао добра, односно примао услуге које користи или ће користити за промет добара који је опорезив ПДВ-ом и по коме би имао право на одбитак преходног ПДВ-а, јер Закон о стечају не познаје институт "радног стечаја", већ стечајни дужник може да обавља само послове прописане одредбама чл. 27. и 28. Закона о стечају. Како је у конкретном случају порески обвезник у стечају користио право на одбитак претходног пореза по основу промета добара и услуга који нису у оквиру послова прописаних чл. 27. став 10) и послова од изузетног значаја из чл. 28. Закона о стечају, то исти не остварује право на одбитак претходног пореза у смислу члана 28. Закона о порезу на додату вредност.

По оцени Управног суда, основано се тужбом оспорава законитост решења туженог органа. Ово стога што је надлежност Пореске управе прописана одредбама Закона о пореском поступку и пореској администрацији, а испуњеност услова за остваривање права на повраћај пореза на додату вредност уређује Закон о порезу на додату вредност, из чега произлази да је Пореска управа у предметном поступку надлежна искључиво да цени да ли су ти услови испуњени и да ли су приложени сви потребни докази уз захтев. Стога се образложење туженог органа да је тужилац током стечајног поступка обављао послове супротно одредбама Закона о стечају, због чега нема право на повраћај ПДВ, не може прихватити као правилно и на закону засновано. Ово нарочито, имајући у виду констатацију Уставног суда, да сагласно Закону о стечају, стечајни поступак спроводи суд одређен законом којим се уређује надлежност судова, те је овлашћење за оцену законитости спровођења стечајног поступка и радњи стечајног дужника искључиво на суду, у конкретном случају Привредном суду у Чачку; да стечајни судија одлучује о примедбама на радње стечајног управника; да је и Агенција за лиценцирање стечајних управника, испитујући рад стечајног управника поводом примедби Пореске управе да стечајни управник обавља послове супротно Закону о стечају, оценила да предметне примедбе нису основане; да се стечајни управник стара о завршетку започетих, а незавршених

послова стечајног дужника, у циљу остваривања највеће могуће вредности стечајног дужника, односно његове имовине; да стечајни управник може по потреби да консултује Одбор поверилаца или стечајног судију о питањима везаним за стечајни поступак, те да је, у конкретном случају Одбор поверилаца изразио став да стечајни управник мора обавити започете послове и да не одбија било који понуђени посао.

Са наведених разлога, Управни суд је нашао да је доношењем оспореног решења тужени орган учинио повреду члана 199. став 2. а у вези члана 125. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС”, број 30/10), који се примењује на основу члана 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Сл. гласник РС“, бр. 80/2002...15/2016), јер разлози дати у образложењу оспореног решења и пропис на који се позвао, не упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

У поновном поступку надлежни орган је дужан да отклони повреду правила поступка на које му је указано пресудом и да у складу са одлуком Уставног суда Уж 7221/2018 од 04.07.2019.године, након оцене навода жалбе, донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама Управног суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изложеног, Управни суд је на основу одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 08.11.2019.године, I-1 У 14230/2019 (2016)

Записничар
Никола Крушкоња,с.р.

Председник већа- судија
Снежана Алексић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић